

Přiměřeně laskavé příběhy

Šárka Rosová Váňová

Přiměřeně laskavé příběhy

Šárka Rosová Váňová

TZ-one

Informace pro uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umístování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2017

© Šárka Rosová Váňová

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-031-8 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-032-5 (mobi verze)

Předmluva

*Milý a dobrotivý čtenáři, který přicházíš a otevíráš tyto stránky.
..budiž pochválen a pozdraven...*

*Mám ráda laskavé lidi. Slušné lidi. A taky hodné lidi. Prostě vás všechny, kteří máte svých problémů a potíží habaděj, ale stále se snažíte být **přiměřeně** v pohodě a brát věci **přiměřeně** s nadhledem, tak jak přicházejí.*

*S tím pocitem a přesvědčením i píšu. Prostě tak, abych **přiměřeně** pranýřovala nešvary, **přiměřeně** si zahubovala, ale to hlavní – pobavila Vás. Přináším vám výběr svých nejvíce čtených třiceti blogů, které jsem publikovala na internetu.*

Je to vlastně jejich souborné vydání i s mým moderováním a věnováním.

V médiích jsem za těch patnáct let působení řekla, myslím, už dost. Teď přišel čas pro změnu něco napsat.

*Až mé blogy budete číst a zavdají Vám alespoň malý důvod k pousmání, budu to brát jako díky a budu **přiměřeně** spokojená.*

A pro další bytí na této planetě buďte pamětlivi toho, že důležité je z ničeho se nepokakat. Na světě je přeci krásně a hlavní je zdraví!

*V úctě věnuje
Vaše Šárka, řečená Vánice*

Zima...Vánoce...Vánice... Silvestr

Fakt jsem ho viděla, přísahám na holý pupík. Teď tady stál a podal mi ruku. Jo, akorát mu trochu hůř seděla zubní protéza. Což se může stát i Ježíškovi. Ale byl to on.

Lhali nám, Ježíšek existuje!

Objednala jsem oblečky na dceřinu panenku. Růžovo šedé. Poštou přišly celé jedovatě zelené. A ještě bundička. Ta samá barva „jedovatka“. Osazenstvo eshopu bere drogy. To není jinak možné!

Naštvala jsem se a napsala jim. Pár dnů se nic nedělo. A pak mi zavolal podle hlasu starší pán, že k nám přijede a oblečky vymění. Žije prý kousek od nás v okresním městě. Bylo mi to hloupé, nabídla jsem mu, že přijedu za ním. Nechtěl o tom ale ani slyšet.

V neděli zavolal znovu. Káva na mém stole provoněla pokoj a byla jsem ještě v pyžamu. Nemůže k nám prý trefit, nemá navigaci. A v tu chvíli to nastalo. Je vlastně úplně jedno, jestli bydlíte na obrovském sídlišti nebo na vsi plné domů, domků a domečků. Prostě nás nemohl najít, i když jsem mu trasu podrobně popsala. Po nějaké době, když jsem vybíhala před dům a zmrzlá poskakovala, abych se zahřála, mi na stole zatím chladla káva a byla jsem docela našťvaná. To není možné. To je jak pokoušet se domluvit s Hotentotem z kmene Khoikhů. Pomyslela jsem si hořce a dál tomu člověku trpělivě vysvětlovala, kudy k nám má jet.

Po půl hodině a pěti telefonátech jsem už byla řádně otrávená a zmrzlá. Po kafi mi už pluly ledy a mezi nimi troubily parníky. Tak zase běžet na ulici. Safra a dnes zrovna mrzne, až praští.

Konečně přijel. Spíš se zjevil. Z mlhy se po namrzlé silnici přišouralo staré unavené auto. Chyběl mu znak. Díru po něm majitel zalepil

izolepou. Pneumatiky už ani nepamatovaly, kdy je naposledy nahustil. A plechy útrpně dlouhou dobu tolerovaly, že s nimi určitě nenakládá vůbec šetrně. Měla jsem na jazyku nějakou pepnou poznámku.

Auto zastavilo a ze staženého okýnka se na mě zubil starý pán a podal mi ruku, aby se představil. „Ty původní oblečky si nechte,“ řekl hned na uvítanou, „dám vám za ně nové.“ Při pohledu na milého dědu mě jedovatý jazyk přestal svrbět. „To nemusíte, jste moc hodný. Nám by na jinou panenku stejně nebyly,“ odmítla jsem jeho laskavost. Vzal si je zpět s tím, že má berle, a nechce zbytečně lézt z auta. Strčil mi do ruky jedny oblečky, pak také dvoje navíc, které by mohly odpovídat barvou i velikostí.

Už jsem chtěla poděkovat, že je toho všeho moc a rozloučit se, ale on najednou vystoupil na chodník a povídá mi: „Víte, já jsem k vám jel moc rád. Miluju tenhle kraj a do těchto končin rád jezdívám dobrých osmdesát let“. Otevřel zadní dveře, chvíli prohraboval haldu oblečků pro panenky, kterých měl plné auto. Pak vytáhl ještě zavinovačku a podal mi ji se slovy, že za ni nic nechce.

Udiveně jsem na něj zírала. Zdarma? V dnešní době kdy platíte i za podání ruky? A vlídnost, aby jeden z lidí lámal? A každou chvíli vám někdo něco nehezkého provede? Pomyslela jsem si.

A pak mu najednou povídám: „Tak teď už vím, jak vypadá Ježíšek. Vždyť je to docela hezký dědeček.“

Už chtěl sednout za volant. Pak se ale otočil a s dojetím řekl: „Jej, to jste ale hodná, takhle hezky mi už hodně dlouho nikdo neřekl. Přeju vám hodně zdraví a hezké Vánoce!“ Potom sedl do otlučeného auta – a zmizel.

A já tam zůstala stát s dárečky v rukách a zírала za ním. Až po chvíli mě napadlo, zavřít pusu a jít domu do tepla.

Vidíte, a já jsem se letos marně pokoušela připravit opatrně dceru na to, že Ježíšek není. Neuvěřila mi. Hádala se a na spoustě příkladů, dokazovala jeho existenci. A dělá dobře holka jedna malá.

Už jí kazit iluze nebudu. Ježíšek prostě je – a basta fidli!

Kradu, kradeš, krademe...už se vám to někdy stalo? Každopádně je to ostuda kopec :-)

Bláznivé Vánoce aneb jak jsem kradla v supermarketu

Druhý svátek vánoční je zasvěcený mučedníkovi Štěpánovi. I já jsem mučedník. Ubohý Štěpáne, cítím s tebou. I já každý rok trpím v předvánočním shonu.

„Vánoce jsou svátky klidu, nezkoušejte naši třídu,“ psávali jsme křídou roztřesenou rukou ve spěchu o přestávce na školní tabuli...

Vánoce se ale rok od roku více stávají štvanicí. Na každém rohu zuří bitva o nákupní košíky a na každém rohu létají vzduchem palice na hlavy nebohých kaprů, kteří v němém úžasu a němými kušními chtějí, ale nemohu, vyřknout otázku: „PROČ?“

A tak se ptám za ně.

Jela jsem tuhle přes Prahu z jedné ze svých služebních cest. Říkám si, vyřídím si reklamaci handsfree (nějak jim to trvá) a nakoupím pár dáreků pro chlupáče našich dcer, trochu přikoupím proviant na Vánoce. Jak pošetilý plán...

Vyřízení reklamace trvalo déle než měsíc. Při dotazu na prodavače KDE je tedy mé handsfree, s bezmocným pokrčením ramen sdělil „my nevíme, někde se ztratilo... Dáme vám peníze.“ Na tuhle informaci jsem zpocená čekala bezmála půl hodiny a pak jsem bezmocně bloumala v propocené zimní bundě, která rok od roku postrádá v teplých zimách význam, mezi regály. Finance v dlani mi jsou k ničemu, nové handsfree mé vytoužené značky mega shop nemá. Že by se taky někde ztratilo?

No nic, povznáším se a vcházím odhodlaně do dalšího super mega shopu s potřebami pro zvířátka. Kupodivu zeje prázdnou. Záhy jsem pochopila proč. Pískátka, ňufátka, boudičky, obojky, pelíšky a rozmanitá papáníčka a podobné nezbytnosti pro naše drahé

psí, morčecí, králíčí, kočičí a roztodivné miláčky jsou beznadějně předražené. Říkám si, je to jednou za rok, přilepším jim. S trhlinou v rodinném rozpočtu a v peněžence, která také není bezedná, opouštím i tento skvostný nákupní stánek, lehce se křížuji a vstupuji do poslední nákupní meky.

Důchodkyně nakupující vleže s obřími prsy uloženými na madlech vozíků důsledně peskují své protějšky. Dědové důstojně procházejí mezi regály a snažíce si zachovat poslední zbytky své důstojnosti stejně tak důsledně na přání svých paniček vyprazdňují regály a přemísťují je do přečpaných vozíků. V jedné chvíli mě dobře mířenou ranou odráží košíkem zdatný chlap produktivního věku pobízený svojí ňafající manželkou, kolem kterých pobíhá párek zdivočelých dvojčat. Spěchají a děti řvou stereo, že chtějí dárky už dnes.

Ukrajinsky mluvící pokladní se mi snaží mezi nonstop pípáním kasy lámaně naznačit, že mi nemůže prodat zlaté čokoládové prasátko bez kódu. Safra, zase můj nával. Tentokrát větší než předtím. Zoufale rozepínám bundu a po chvilce marné snahy se procpat pro nové prasátko, rozhodnu se nenaštvat dvacet dalších lidí za mnou ve frontě, a rezignovaně to vzdávám.

Při odchodu spouštím alarm v celé prodejně. Můj nákup vydal na menší nákupní tašku, ale okamžitě vzbuzuji pozornost celého osazenstva obchodu a pochopitelně jsem probudila i bojový mod pána z ostrahy, který přibíhá se salátovou okurkou v ruce. Lehce mě to vyděsilo. Říkám si: Aha, nový donucovací prostředek a bojím se, že bude použit. Žoviální rachitický chasník, který ovládá karate zhruba na stejné úrovni jako já, zdá se být ovšem hrozbou minimální. Dorazil ke mně doprovázený zlomyslnými pohledy unuděných nakupujících v nekonečných frontách.

Opět nával, tentokrát ten můj včetně vůkol panujícího, toho nákupního. Je mi jasné, co bude následovat. Snažně doufám, že při podrobné tělesné prohlídce vynechá tělní dutiny. Ve snaze se mu ubránit předhazuji svoji kabelku. Procházím turniketem mezi šťastlivci, kteří nepípají a odjíždějí se svojí kořistí. Demonstrativně procházím tam a sem s nákupní taškou, abych černě oděného dobrmana přesvědčila, že kromě mě tady nikdo jiný nekrade.

Nakonec vítězoslavně tahám z přeplněné kabelky svůj dávno koupený antiperspirant, který stejně neplní v těchto dnech svoji funkci. Napětí by se dalo krájet. Na několik dlouhých vteřin přestaly pítat i pokladny. Čas se zastavil, přibližně sto párů očí sleduje černo-kněžníka, kterak rozmáchlým čarodějným gestem tento kosmetický zázrak zhodnocuje před turniketem... a on táhle zavýje!

„Bože on houká, jsem zproštěna, nevinná!“ Davy u pokladen zklamaně zašuměly a s pravidelnou přesností se rozjel obchodní rej a pípání pokladen. Ovšem stále nemám vyhráno. Ostraha po mě chce okurku. Proč po mně proboha?

Mám přeci tu svoji v nákupní tašce, kterou jsem si poctivě zaplatala! Tak to ne, pane, to už na mě neuhrajete, říkám mu a kolem mě proudí davy s přečpanými košíky, jako by měla vypuknout epidemie či hladomor.

„Ale madam, já vám ji dal do ruky.“ Zuřivě prohrabuji tašku, s myšlenkou, proč bych si od něj brala okurku. A ony tam jsou holky dvě! Vesele se zelenají a jedna z nich protrhla rozverně igelitku za kačku a trčí výhružně ven.

S výmluvným gestem ji předávám hlídači, on cosi zamumlá o omluvě... a já si přijdu naprosto degradována a přichycena při krádeži.

Fronty u pokladen se pobaveně a potutelně usmívají.

A já hrdě kráčím k východu centra s myšlenkou, že mi okurku do ruky podal ve chvíli, kdy zhodnocoval antiperspirant a odstraňoval z něj čip způsobující jekot alarmu prodejny.

Z posledních sil svlékám propocenou bundu... usedám do auta a řítím se zběsilou rychlostí dlouhých čtyřicet kilometrů domů, abych stihla vyzvednout ratolest ze školní družiny. Ujždím pryč s intenzívní myšlenkou, že nesnáším přervanou Prahu, běsnící nákupní davy...

Ženu se pryč s pocitem, že u nás na vsi je přeci jen klid a pohoda.

A ta malá, čistá duše se na mě podívá přes neposlušnou ofinu svých andělských dlouhých vlásků a zeptá se mě: „Maminko, taky se tak moc těšíš na Vánoce?“

Souboj s okurkou skončil. A po Vánocích následuje zcela logicky konec roku a Silvestr. Jupííí! To se to bude zase střílet a bouchat. Ovšem, někomu to přinese radost a jiným utrpení.

Lidi, prosíme, nezapíjejte nás

Když jsem byla ještě malá holka, vzal mě tatínek fotograf na výlet k vodě. Jeho známý ornitolog ho požádal o fotodokumentaci z kroužkování labutí. Byl to zážitek, který by si žádné malé dítě nemělo nechat ujít. Tedy ani já ne.

Labuť je nádherný a vznešený pták. Má v sobě tolik majestátu, ale i něhy a lásky ke svým bližním. Má v sobě ale také dost ostražitosti a obav o své mladé či své druhy. Se zaujetím jsem sledovala toho člověka, který se bez bázně pokoušel tyto tvory kroužkovat.

Cvakala spoušť fotoaparátu, ozýval se třepot křídel lapených kusů. Ornitolog věděl co a jak dělat. Měl promyšlený každý pohyb. Ale přeci jen něco podcenil. Sílu otcovské lásky jednoho labutího samce. Ve chvíli, kdy byl nádherný bílý pták lapen, máchl mocně křídly a bratru skoro stokilového chlapa bez pardonu stáhl s sebou do vody. Na hnízdě se ustrašeně krčila jeho mláďata. Užasle jsem sledovala, jak se ochránce ptactva sám stal nedobrovolně jedním tvorem z vodní říše. Chlad si vyžádal svoji daň. Za chvíli prokřehlý ornitolog cvakal zuby. Sbalili jsme vše, co bylo třeba a bylo po kroužkování.

Přešla dlouhá doba a já jsem se stala sama mámou. Jeden víkend jsme se s rodinou rozhodli, že zajedeme k rybníku. Muž rozdělal oheň, dcery se nemohly dočkat, až vzduch provoní buřtíky a dobroty, které jsme si dovezli s sebou. Čekání jsme si krátili hrami a pak jsme se my dva dospělí se třemi dětmi usadili konečně k vytoženému táboráku tak, abychom viděli na línou hladinu rybníka.

Neuvěřitelné. Po nějaké době z vody vypochoďovala labutí rodinka. Máma s tátou a dvěma mladými. Zvědavě natahovali dlouhé krky

a pomrkávali očky, co že to tam my lidská rodinka vlastně děláme.

Zůstali jsme strnule sedět, dokonce i holky výjimečně zavřely pusy. Labutí rodinka pochopila, že jí nehrozí žádné nebezpečí. Capkavým krokem všichni čtyři rozvážně dokráčeli k ohni a usadili se v půlkruhu. Přesně podle našeho vzoru naproti naší lidské rodince. Nic nechtěli, o nic se neprosili. A tak jsme tam společně seděli tiší a užaslí. Labutí a lidská rodinka. Seděli tak dlouhou dobu a tiše si čistili peří. Když se nabažili společné sounáležitosti, svorně se zvedli a opět vznešeně vklouzli do rybníku. My jsme jim pak na rozloučenou naházeli do vody zbylé pečivo jako poděkování za jejich návštěvu.

Nikdy na tuto krásnou chvíli vzájemného souznění nezapomenu.

A proto prosím vás všechny, kteří si neodpustíte svoje bouchací radovánky, které jsou bohužel spjaty s vítáním každého Nového roku. Omezte házení dělobuchů a petard jen na jeden jediný den v roce. Na tu krátkou chvíli po půlnoci. Nepříjemným zvykem se totiž stalo to, že prakticky celý prosinec kolem sebe neustále slyšíme rány a exploze zábavní pyrotechniky. Ovšem zvažte prosím, pro koho je ta „zábava“ vlastně určená. Určitě ne pro labutě a taky ne pro ostatní volně žijící zvěř. A také ne pro zábavu mnohých domácích mazlíčků, kteří s hrůzou v očích a zdrogovaní veterinárními léčivými, nešťastně protrpí hlasitou lidskou kratochvílí.

A pokud takovou „zábavu“ dopřáváte svým dětem, tak jen na ten krátký čas a pod dozorem. V opačném případě svým potomkům a klidně i sobě pro chvíle této „zábavy“ pro jistotu předem spočítejte prsty. Pak byste je nemuseli najít v plném počtu.

I to je bohužel smutná daň za nesmyslné přednovoroční a novoroční radovánky.

Tak tedy, vám všem rozumným lidem přeji P. F. 2017.

Kroužkování labutí rok 1977

Už je to tady. Překročili jsme společně práh a každý z nás, každý po svém, se s tím vyrovnáváme. Ale všichni bez rozdílu si přejeme, aby ten nový rok byl lepší než uplynulý.

Tak tedy, úspěšný první krok...

Je tady konec roku, milí přátelé. Nehodlám bilancovat či rozvíjet filosofické myšlenky. Od toho tady jsou povolanejší. Chci vám i sobě od srdce popřát co nejúspěšnější vstup do nadcházejícího roku 2017.

V novém roce, který se po půlnoci jako miminko vykope z plenek, přejme si více lásky k bližnímu. Více tolerance a úcty k názoru druhých. Ať nás provází celým příštím rokem hodně dobrých přátel. Nelitujme těch, které jsme během času cestou ztratili. Našli svoji cestu a nebyli zřejmě na stejné vlně. Nadechněme se a pojďme dál. Neztrácejme čas, vždyť život je tak zatraceně krátký... Peníze nejsou všechno a rubáš přeci kapsy nemá. Jednou si tam nahoru stejně vezmeme jen to, co se nám vejde do dlaně. Ale ten světský cit blízkých lidí si poneseme sebou v srdcích.

Buďme raději trochu chudší, ale bohatší o lásku. A hlavně mějme pevné zdraví!

Tak tedy, úspěšný krok do nového roku a díky za Vaši přízeň, které si nesmírně vážím.

Zima je fajn. Ale spíš ta na horách, kdy se nemusíme brodit městskou břečkou. Když si můžeme udělat pěší túru a pak unavení zalézt s přáteli do vytopené hospůdky ohřát si ruce od sklenice grogu. Někdo miluje lyžování, a vůbec zimní sporty obecně. Já ne. Vážně ne. Ale proti gustu... však to známe.

Jak se spolehlivě nenaučit lyžovat

Dnes se prohánějí a sviští na svazích děti, co za nimi vlaje snad ještě pupeční šňůra. Nechápu a cítím se ponížena. Poslední pokus o mé lyžování učinil před deseti léty můj drahý choť. Raději to vzdal a já se mu vůbec nedivím.

Bylo mi čtrnáct, když se naše pošetilá třídní rozhodla vyvézt smečku zdivočelých pubertálních výrostků na lyžařský výcvik. Maminka byla vždy shánčlivá žena a také pochopila, jakému elementu dala život, a tak pro mě zapůjčila oteplovačky od sousedky. Ta kdesi vystrachala o tři čísla větší hrachově zelené kalhoty, ve kterých jsem já, hubená dívka vypadala jak žabák trpící nadýmáním.

O existenci sexy upnutých šponovek jsem si tehdy mohla nechat jen zdát. Maminka v tomto duchu sehnala i stejně tak velké šněrovací lyžáky s přesvědčením, že vůli v botě srovnají fusekle a nebude mi navíc zima na nohy. Bylo jí jasné, že mi nemá cenu kupovat nové vybavení. Věděla totiž, že i při hodinách bruslení jsem chodila převážně po zubaté špici nožů a povykovala jsem, že to na tom zatraceném ledu strašně klouže.

Po dnech trpělivého obíhání kamarádek přinesla maminka domů také ski, které ze sklepa plného pavučin vytáhla hrdě jedna z dobrých duší. Naše rodina nebyla nikdy sportu chtivá, a tak mi ta dvě ohnutá prkénka přišla v tu chvíli jako dokonalý zázrak.

Ovšem až do chvíle, kdy se autobus plný spolužáků se supěním vyškrabal k horské ubytovně. Z lyžařského vybavení, které vybavovali nadšeně ze zavazadel spolužáci, mi přecházel zrak. Jejich